

GEORGE

SAUNDERS

Δεκάτη

Δεκεμβρίου

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ Γ. Γ. ΜΠΑΜΠΑΣΑΚΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΙΚΑΡΟΣ

ΔΕΚΑΤΗ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Τίτλος πρωτοτύπου: *Tenth of December*

© George Saunders, 2013

© για την ελληνική έκδοση Εκδόσεις Ίκαρος, 2015

Μετάφραση από τα αγγλικά: Γιώργος Ίκαρος Μπαμπασάκης

Τυπογραφική επιμέλεια: Ελευθερία Κοψιδά

Σχεδιασμός - Εικονογράφηση εξωφύλλου:

Χρήστος Κούρτογλου - Indynvisuals Collective

Στοιχειοθεσία - Σελιδοποίηση: Εκδόσεις Ίκαρος

Εκτύπωση: Φωτόλιο & Τύπικον Γραφικές Τέχνες Α.Ε.

Βιβλιοδεσία: Ι. Μπουντάς - Π. Βασιλειάδης Ο.Ε.

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κυρώθηκε με το ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, της σελιδοποίησης, του εξωφύλλου και γενικότερα όλης της αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές ή οποιοσδήποτε άλλες μεθόδους σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2015

ISBN 978-960-572-059-9

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΙΚΑΡΟΣ • ΒΟΥΛΗΣ 4, 105 62 ΑΘΗΝΑ • Τ: 210 3225152 • www.ikarosbooks.gr

George Saunders

ΔΕΚΑΤΗ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Μετάφραση

Γιώργος-Ίκαρος Μπαμπασάκης

ΙΚΑΡΟΣ

Πατ Πατσίνιο,
για σένα

ΠΑΝΩΛΕΘΡΙΑΜΒΟΣ

Τρεις ημέρες πριν από τα δέκατα πέμπτα γενέθλιά της, η Άλισον Πόουπ κοντοστάθηκε στο κεφαλόσκαλο.

Πες μαρμάρινη ήταν η σκάλα. Πες πήρε να κατεβαίνει κι όλα τα βλέμματα στράφηκαν πάνω της. Πού ήταν {ο εκλεκτός}; Να τον, πλησιάζει τώρα, υποκλίνεται ελαφρά, αναφωνεί, Πώς τόση ομορφιά και χάρη χώρεσε σ' ένα τόσο μικρό πακέτο; Ουπς. Μικρό πακέτο είπε; Και απλώς στάθηκε εκεί; Πρόσωπο ευρύ, περιγικιπικό, μα απολύτως ανέκφραστο, κενό. Τον καημενούλη! Συγγνώμη, δε γίνεται, άσε καλύτερα, πάει κι αυτός, με τίποτα δεν ήταν {ο εκλεκτός}.

Κι εκείνος ο άλλος, πίσω απ' τον Κύριο Μικρό Πακέτο, που στεκόταν κοντά στο χώρο αναψυχής της κατοικίας; Με τον χοντρό λαιμό του ακέραιου δουλευτή της γης αλλά και με τα τρυφερά γεμάτα χείλη, εκείνος που, αγγίζοντας με το χέρι του την ωμοπλάτη της, ψιθύρισε, Λυπάμαι τρομερά που υποχρεώθηκες να υπομείνεις αυτή την ανοησία περί μικρού πακέτου, ακριβώς τώρα. Ας πάμε στο φεγγάρι πάνω να σταθούμε. Ή, μάλλον, μέσα στο φεγγάρι ας πάμε. Μέσα στο φεγγαρόφωτο.

Καλά, είχε πει, Ας πάμε στο φεγγάρι πάνω να σταθούμε; Εάν ναι,

θα πρέπει να {ανασηκώσει τα φρύδια}, κάτι τέτοιο. Κι αν δεν αντιδράσει μ' ένα στραβομουτσούνιασμα, καταφατικό πάντως, θα πρέπει να πει κάτι σαν, Ε, ξέρεις, δεν είμαι κατάλληλα ντυμένη για να πάω να σταθώ στο φεγγάρι όπου, απ' όσο γνωρίζω, έχει ψοφόκρυο.

Ελάτε τώρα, παιδιά, δεν είναι δυνατόν να βαδίζει όλο χάρη στη μαρμαρίνη σκάλα του μυαλού της αιωνίως! Εκείνη η γλυκιά καλή ασπρομάλλα με την τιάρα αδημονούσε κι αναρωτιόταν, *Μα γιατί όλοι αυτοί οι πρίγκιπες να σου πετύχουν κάνουν την κοπέλα μας να βαδίζει επιτόπου έως αηδίας; Άσε που είχε και ρεσιτάλ απόψε και έπρεπε να πάει να πάρει τα κολάν της από το στεγνωτήριο.*

Ουφ πια! Ακόμη στο κεφαλόσκαλο!

Και κάνεις εκείνο το κόλπο τώρα, με τα μάτια στραμμένα ψηλά, με το χέρι στην κουπαστή, κατεβαίνεις, πηδώντας απαλά, ένα ένα τα σκαλιά, κάτι που έχει δυσκολέψει τελευταία επειδή κάποιος τα πόδια μεγαλώνουν, φαίνεται, μέρα με τη μέρα.

Pas de chat, pas de chat.

Changement, changement.

Μικρό άλμα πάνω από το μεταλλικό πώς-το-λένε που χωρίζει τα πλακάκια του χολ από το χαλί στο καθιστικό.

Ελαφριά υπόκλιση στον καθρέφτη της εισόδου.

Αχ, καλέ μαμά, βιάσου, έλα. Μη μας τα ψάλει πάλι στα παρασκήνια η δεσποινίς Κάλου.

Αν και την αγαπούσε τη δεσποινίδα Κ., αληθινά. Τι αυστηρή που ήταν! Και τα άλλα κορίτσια στο μάθημα, τα αγαπούσε κι αυτά. Και τα κορίτσια στο σχολείο. Τα αγαπούσε. Όλα ήταν τόσο καλά. Και τα αγόρια στο σχολείο της. Και τους καθηγητές στο σχολείο της. Όλοι έβαζαν τα δυνατά τους, όλοι τους. Όλη την πόλη την αγαπούσε. Ναι. Τον αξιαγάπητο μανάβη που έβρεχε τα μαρούλια του! Την πάστορα Κάρολ, με τον μεγάλο τροφαντό πισι-

νό της! Τον κοντόχοντρο ταχυδρόμο που γνώφει με τους παραγεμισμένους φακέλους του! Ήταν εργατούπολη κάποτε. Τρελό, ε; Τι να σήμαινε πάλι αυτό;

Και το σπίτι της το αγαπούσε. Επίσης. Στην άλλη μεριά της ρεματιάς βρισκόταν η ρωσική εκκλησία. Τι έθνικ! Εκείνος ο πτωχωτός τρούλος δέσποζε στο παράθυρό της από τον καιρό που είχε πάντα αγκαλιά το αρκουδάκι της από μωράκι. Και η Οδός Χαράς της άρεσε. Κάθε κατοικία στην Οδό Χαράς ήταν εξοχικό σαν αυτά στην Κορόνα ντελ Μαρ. Τι εκπληκτικό που ήταν! Αν είχες φίλους στην Οδό Χαράς, ήξερες ήδη πού ήταν το καθετί στο σπίτι τους.

Jeté, jeté, rond de jambe.

Pas de bourrée.

Με εύθυμη διάθεση ολοδική σου, κάνεις ένα κύλισμα μπροστά, πετάγεσαι στα πόδια σου μετά, φιλάς τη φωτογραφία της μαμάς και του μπαμπά που τους την τράβηξαν στο Πολυκατάστημα Χίλια Προ Χριστού, τότε που ήσουν ένα τόσο μα τόσο χαριτωμένο κοριτσάκι στη φωτογραφία εκείδά {φιλί} μ' έναν φιόγκο στα μαλλιά πιο μεγάλο από κάθε άλλον.

Καμιά φορά, έτσι χαρούμενη που αισθανόταν, φανταζόταν ένα ελαφάκι να τρέμει μες στο δάσος.

Πού είναι η μανούλα σου, μικρούλη μου;

Δεν ξέρω, έλεγε το ελαφάκι με τη φωνή της μικρής αδελφής της Χέδερ, της Μπέκα.

Φοβάσαι; το ρωτούσε. Μήπως πεινάς; Θέλεις να σε κρατήσω; Αμέ, έλεγε το ελαφάκι.

Και να που έρχεται τώρα ο κυνηγός, και σέρνει του μικρού ελαφιού τη μάνα από τα κέρατά της. Είναι ξεσκισμένη η κοιλιά της. Καλό και τούτο! Σκέπασε τα μάτια του μικρού ελαφιού, και λέει, Καλά, δεν είχες τίποτα καλύτερο να κάνεις, παλιοκυνηγέ,

απ' το να πας να σκοτώσεις τη μαμά αυτού εδώ του μικρούλη; Και μοιάζεις καλός άνθρωπος, που να σε πάρει.

Σκοτώθηκε η μαμά μου; είπε το μωρό με τη φωνή της Μπέκα.

Όχι, όχι, μη σκοτίζεσαι, του είπε. Φεύγει ο κύριος, αμέσως φεύγει.

Ο κυνηγός, από την ομορφιά της μαγεμένος, τίναξε ή τράβηξε την κάπα του, και, γονατίζοντας στο ένα πόδι, είπε, Εάν μπορούσα τούτη την ελαφίνα ξανά στη ζωή να φέρω, θα το έκανα με την ελπίδα ένα σου τρυφερό φιλί σε τούτο το γερασμένο κούτελό μου.

Πήγαινε, είπε εκείνη. Μονάχα που, για τιμωρία, μην τη φας. Απίθωσέ την σ' έναν αγρό με τριφύλλια και με ρόδα ράνε το κορμί της. Και πλήρωσε μια χορωδία τον βάνουσο χαμό της τραγούδι να τον κάνει.

Την ποια ν' απιθώσει; ρώτησε το μικρό ελαφάκι.

Την καμιά, του απάντησε. Μη σκοτίζεσαι. Και σταμάτα πια να κάνεις τόσες ερωτήσεις.

Pas de chat, pas de chat.

Changement, changement.

Ένιωσε να την κατακλύζουν οι ελπίδες ότι {ο εκλεκτός} θα έρθει να τη βρει μ' ενθουσιασμό από πολύ μακριά. Τα ντόπια αγόρια είχαν ένα κάποιο *je ne sais quoi*, για το οποίο, την αλήθεια να λέμε, δεν ήταν δα και *très* ξετρελαμένη, παραδείγματος χάριν: ονομάτιζαν τα καλαμπαλίκια τους. Το είχε ακούσει να το κάνουν! Και φιλοδοξούσαν να πάνε να δουλέψουν στις Ηλεκτρολογικές Εγκαταστάσεις, γιατί τα πουκάμισα εργασίας ήταν καταπληκτικά και σ' τα έδιναν δωρεάν.

Οπότε λοιπόν διαγραφή στα ντόπια αγόρια. Και διπλή διαγραφή στον Ματ Ντρέι, κάτοχο του μεγαλύτερου στόματος στη χώρα. Όπως τον φίλησε εκείνο το βράδυ στο πάρτι του σχολείου ήταν σαν να φιλάει ολόκληρη υπόγεια διάβαση. Μπρρρ! Φοβιστι-

κό! Το να φιλάς τον Ματ ήταν σαν να σε πλακώνει ξαφνικά αυτό το βόδι που δεν καταλάβαινε τι πάει να πει όχι και που το πελώριο βοδίσιο κεφάλι του είναι τόσο τίγκα στα χημικά που έχουν πνίξει ακόμα και το πιο μικρό ίχνος λογικής που απέμενε.

Αυτό που της άρεσε ήταν και να είναι κύριος του εαυτού της. Του κορμιού της, του νου της. Των σκέψεών της, της σταδιοδρομίας της, του μέλλοντός της.

Αυτό ήθελε. Αυτό της άρεσε.

Ας είναι.

Να τσιμπήσουμε κάτι ελαφρό.

Un petit repas.

Ήταν εκλεκτή; Θεωρούσε ότι ήταν εκλεκτή; Ω, πού να ξέρει τώρα; Στην παγκόσμια ιστορία, υπήρξαν πολλές πολύ πιο εκλεκτές απ' αυτήν. Η Έλεν Κέλερ ήταν φοβερή και τρομερή· η Μητέρα Τερέζα ήταν εκπληκτική· η κυρία Ρούσβελτ ήταν πολύ περιπτώση, παρά το ότι ήταν ανάπηρος ο σύζυγός της, και επιπροσθέτως γκέι, κι είχε εκείνα τα μεγάλα γέρικα δόντια, πολύ προτού μπορέσει να συλλάβει νους ανθρώπου ότι γίνεται να είσαι γκέι και Πρώτη Κυρία. Αυτή, η Άλισον, όχι, δεν μπορούσε να ανταγωνιστεί τέτοιες κυρίες. Όχι ακόμη, τουλάχιστον.

Υπήρχαν τόσα και τόσα που αγνοούσε! Όπως το να αλλάζει τα λάδια, φερειπείν. Ή έστω να τσεκάρει τα λάδια. Να ανοίγει το καπό. Να φτιάχνει κέικ με σοκολάτα. Περίεργο, να είσαι κορίτσι και να μην ξέρεις να φτιάχνεις κέικ, έτσι δεν είναι; Και τι ήταν η υποθήκη; Πήγαινε με το σπίτι; Όταν έχεις παιδί και το θηλάζεις, ζουλάς για να βγει το γάλα;

Για δες! Ποιος ήταν αυτός ο κοκαλιάρης, ορατός από το παράθυρο του καθιστικού, που ανηφόριζε τρέχοντας την Οδό Χαράς; Ο Κάιλ Μπουτ, το πιο ασπρουλιάρικο παιδί στη χώρα, αυτός ήταν; Να φοράει ακόμη αυτά τα αλλόκοτα αθλητικά του κρος κάντρι;

Ο καημενούλης. Έμοιαζε σαν σκελετός με μαλλί χαιτάτο. Να ήταν άραγε αυτά τα σορτς από τον καιρό που ήταν μόδα, ας πούμε, οι Άγγελοι του Τσάρλι; Ω, mon Dieu! Πώς τα κατάφερε κι έτρεχε τόσο καλά, αφού δεν είχε καθόλου μυς; Κάθε μέρα επέστρεφε τρέχοντας έτσι, έχοντας βγάλει το μπλουζάκι, με το σάκο στην πλάτη, έπιανε τον πέρα δρόμο από την κάτω μεριά πλάι στο Κινέζικο κι έστριβε κι έμπαινε στο γκαράζ του δίχως να κόψει το διασκελισμό του.

Σχεδόν σου ερχόταν να τον θαυμάσεις τον χαζούλη.

Είχαν μεγαλώσει μαζί, ήταν τα μικρά ζωντόβολα σ' εκείνη την κοινή τρύπα κάτω εκεί στη ρεματιά. Μαζί δεν είχαν μπανιριστεί όταν έκαναν τσίσα ή κάποια άλλη βρομιά; Ήλπιζε να μη βγει παραέξω, ποτέ. Καθότι, ως προς τη φιλία, ο Κάιλ υπολειπόταν πολύ από τον Φέντι Σλάβκο που βάδιζε γέρνοντας κατά πίσω και μια ζωή έβγαζε πράγματα ανάμεσα από τα δόντια του και έλεγε το όνομά τους στα ελληνικά και μετά τα ξανάτρωγε. Η μαμά και ο μπαμπάς του Κάιλ δεν τον άφηναν, τον Κάιλ, να κάνει ακροβατικά. Τον είχαν μάθει να τηλεφωνεί και να διαμαρτύρεται αν μια ταινία στο Πολιτιστικό Κέντρο έδειχνε ακάλυπτα βυζιά. Τα πάντα στα τάπερ με το μεσημεριανό του είχαν ετικέτες που έλεγαν τι είναι το καθετί.

Pas de bourrée.

Και ελαφριά υπόκλιση.

Μικρή ποσότητα γαριδάκια σε τάπερ από τα παλιά, με τα διαμερισματάκια.

Σ' ευχαριστώ, μαμά. Σ' ευχαριστώ, μπαμπά. Σκίζει η κουζίνα σας, σκίζει!

Να ταρακουνάς το τάπερ μπρος και πίσω σαν να ταρακουνάς το κόσκινο με την άμμο για να ξεχωρίσεις το χρυσάφι, και μετά να προσφέρεις το περιεχόμενο σε κάποιους φανταστικούς φτωχοδιάβολους που έχουν μαζευτεί εκεί.

Παρακαλώ, πάρτε όσο θέλετε. Τι άλλο μπορώ να κάνω για σας; Έχεις ήδη κάνει πολλά, Άλισον, και μόνο με το ότι καταδέχεσαι να μας μιλάς.

Δεν είναι και τόσο αλήθεια! Δεν καταλαβαίνετε, όλοι οι άνθρωποι αξίζουν το σεβασμό, έτσι δεν είναι; Καθένας μας είναι ένας θησαυρός.

Αλήθεια, ε; Για δες αυτό το μεγάλο ανοιχτό έλκος στο άμοιρο ζαρωμένο μου λαγόνι.

Επίτρεψέ μου να σου φέρω λίγη βαζελίνη.

Ναι, χίλια ευχαριστώ. Με πεθαίνει αυτό το πράγμα.

Κι αυτή η ιδέα ότι καθένας είναι θησαυρός; Α, ναι, το πίστευε. Οι άνθρωποι ήταν εκπληκτικοί. Η μαμά ήταν απίθανη, ο μπαμπάς ήταν απίθανος, οι καθηγητές της δούλευαν σκληρά, πολύ σκληρά, και είχαν κι αυτοί παιδιά, και μερικοί, όπως η κυρία Ντιζ, είχαν χωρίσει, αλλά και πάλι έβρισκαν χρόνο για τους μαθητές τους. Αυτό που την ενέπνεε πολύ στην κυρία Ντιζ ήταν ό-τι, μολονότι ο κύριος Ντιζ απατούσε την κυρία Ντιζ με τη γυναίκα που είχε την αίθουσα του μπόουλινγκ, η κυρία Ντιζ εξακολουθούσε να κάνει το καλύτερο μάθημα Ηθικής στο σχολείο, και να θέτει ερωτήματα όπως: Μπορεί να νικήσει το Καλό; Ή, άραγε, πάντοτε οι καλοί άνθρωποι καταταλαιπωρούνται, αφού οι κακοί είναι ανενδοίαστοι; Αυτό το τελευταίο έμοιαζε να είναι σπόντα για τη γυναίκα του μπόουλινγκ. Αλλά εντάξει, σοβαρά τώρα! Η ζωή είναι διασκεδαστική ή φοβιστική; Οι άνθρωποι είναι καλοί ή κακοί; Από τη μια μεριά εκείνο το στιγμιότυπο με τα αποσκελετωμένα πελιδνά κορμιά που τα συντρίβουν και τα μαζεύουν με τις μπουλντόζες, ενώ χοντρές Γερμανίδες κοιτάνε μασουλώντας τσίχλα. Από την άλλη, μερικές φορές, άνθρωποι από τα χωριά, ακόμα κι αν τα χτήματά τους ήταν ψηλά στους λόφους, έμεναν ως αργά και γέμιζαν αμμόσακους.

Στην ψηφοφορία τους είχε ψηφίσει υπέρ του ότι οι άνθρωποι είναι καλοί και η ζωή διασκεδαστική, και η κυρία Ντιζ την κοίταζε με κάποιον οίκτο όσο ανέπτυσσε τις απόψεις της: Για να είσαι καλός, απλώς πρέπει να έχεις αποφασίσει να είσαι καλός. Πρέπει να είσαι γενναίος. Πρέπει να πολεμάς για το σωστό. Σαν άκουσε αυτό το τελευταίο, η κυρία Ντιζ άφησε κάτι σαν βαθύ αναστεναγμό. Καλό ήταν αυτό. Ναι; Η κυρία Ντιζ είχε πολύ πόνο στη ζωή της, κι ωστόσο, ενδιαφέρον δεν ήταν; Κι ακόμα, λοιπόν, ήταν φανερό ότι έβρισκε κάτι διασκεδαστικό στη ζωή και κάτι καλό στους ανθρώπους, αλλιώς γιατί έμενε έως αργά να σας διορθώνει τα γραπτά και ερχόταν την επόμενη μέρα εξουθενωμένη, με την μπλουζα ανάποδα, καθώς μπερδεύτηκε μες στο σκοτάδι τόσο νωρίς το πρωί, αγαπητό μου ασυνάρτητο πλασματάκι;

Χτύπημα στην πόρτα. Την πίσω πόρτα. Εν-δια-φέ-ρον. Ποιος θα μπορούσε να είναι; Ο πατήρ Ντμίτρι από απέναντι; Η κατ' οίκον παράδοση; Το κούριερ; Με *un petit* τσεκ *pour Papa*;

Jeté, jeté, rond de jambe.

Pas de bourrée.

Ανοίγει την πόρτα, και –

Ένας άντρας που δεν τον ήξερε. Πολύ πελώριος πάντως. Μ' εκείνα τα γιλέκα που φοράνε οι υπάλληλοι που ελέγχουν τους μετρητές του ηλεκτρικού.

Κάτι της είπε να μπει πάλι μέσα και να κλείσει δυνατά την πόρτα. Αλλά θα ήταν αγένεια.

Στάθηκε, το λοιπόν, ακίνητη εκεί, χαμογέλασε, έκανε {τα φρύδια πάνω} να πει: Τι θα θέλατε;

Ο Κάιλ Μπουτ διέσχισε με φόρα το γκαράζ και πέρασε στην κατοικημένη περιοχή όπου ο μεγάλος σαν ρολόι τοίχου ξύλινος δείκτης ήταν στο Άπαντες Εκτός. Οι άλλες επιλογές: Μαμά & Μπα-

μπάς Εκτός· Μαμά Εκτός· Μπαμπάς Εκτός· Κάιλ Εκτός· Μαμά & Κάιλ Εκτός· Μπαμπάς & Κάιλ Εκτός· και Όλοι Εντός.

Τι το χρειαζόντουσαν το Όλοι Εντός; Δεν θα το ήξεραν αν ήταν Όλοι Εντός; Θα ήθελε να τον ρωτήσει τον μπαμπά, έτσι δεν είναι; Ποιος, στο απολύτως σιωπηλό ξυλουργείο του, στο κάτω πάτωμα, είχε σχεδιάσει και κατασκευάσει τον Δείκτη Οικογενειακής Κατάστασης;

Χα.

Χα χα.

Στον μεγάλο πάγκο της κουζίνας υπήρχε μια Ανάθεση Έργου.

Πρόσκοπε: Καινούργιο γεώδες. Νέο απόκτημα.

Τοποθέτησέ το στην αυλή σύμφωνα με σχέδιο. Όχι λούφες.

Πέρασε πρώτα την περιοχή με την τσουγκράνα,

βάλε μετά πλαστικό όπως σου έχω δείξει.

Μετά απέθωσε άσπρη πέτρα.

ΒΡΑΧΟΣ ΑΚΡΙΒΟΣ. Πρκλ. σοβαρότητα.

Δεν υπάρχει λόγος να μην έχει γίνει ώσπου να γυρίσω σπίτι.

Το παρόν = πέντε (5) Πόντοι Εργασίας.

Έλα τώρα, μπαμπά, πιστεύεις ειλικρινά ότι είναι δίκαιο να δουλέψω σαν σκλάβος στην αυλή ύστερα από σκληρή άσκηση στο κρος κάντρι που περιλάμβανε δεκαέξι των 440 γιαρδών, οχτώ των 880, ένα σκασμό σπριντ, ένα μίλι με γρήγορο ρυθμό και πέντε μίλια ιππική σκυταλοδρομία;

Βγάζουμε τα παπούτσια, κύριος.

Φτου να πάρει! Πολύ αργά. Ήταν ήδη στην τηλεόραση. Και είχε αφήσει ενοχοποιητικά ίχνη από μικροβαθουλώματα. Απαγορεύεται αυστηρώς. Θα μπορούσε να πατικώσει τα μικροβαθουλώματα με τα χέρια; Ακόμα κι αν ναι, πρόβλημα: εάν γύριζε πί-

σω για να πατικώσει τα μικροβαθουλώματα με το χέρι, θα άφηνε ένα επίσης ενοχοποιητικό νέο ίχνος από μικροβαθουλώματα.

Έβγαλε τα παπούτσια του, στάθηκε εκεί και πρόβαρε νοερά μια μικρή παράσταση που του άρεσε να τη λέει ΚΙ ΑΝ... ΑΚΡΙΒΩΣ ΤΩΡΑ;

ΚΙ ΑΝ γύριζαν σπίτι ΑΚΡΙΒΩΣ ΤΩΡΑ;

Είναι πολύ αστεία ιστορία, μπαμπά! Μπήκα αφηρημένος! Και μετά συνειδητοποίησα τι έκανα! Και ξέρεις, τώρα που το σκέφτομαι, για ποιο πράγμα είμαι χαρούμενος; Για το πόσο γρήγορα διορθώνομαι! Ο λόγος, πάντως, που μπήκα τόσο αφηρημένος είναι ό-τι είχα στο μυαλό μου να πιάσω πάραυτα δουλειά, μπαμπά, σύμφωνα με το σημείωμά σου!

Έτρεξε με τις κάλτσες στο γκαράζ, πέταξε τα παπούτσια του εκεί μέσα, τσακίστηκε να βρει την ηλεκτρική σκούπα, ρούφηξε καταπάνω τα μικροβαθουλώματα, μετά συνειδητοποίησε ότι, φτου γαμώτο, είχε πετάξει τα παπούτσια του γκαράζ αντί να τα τοποθετήσει δεόντως στην Εσχάρα των Παπουτσιών, με τις μύτες γυρισμένες στην άλλη μεριά της πόρτας για να τα βολεύει ά-νετα αργότερα.

Μπήκε στο γκαράζ, άφησε τα παπούτσια στην Εσχάρα, γύ-ρισε πάλι στο σπίτι.

Πρόσκοπε, είπε ο πατέρας του μες στο μυαλό του, δεν σου έχει πει ποτέ κανείς ότι ακόμα και το πιο καλά διατηρημένο γκα-ράζ πάντοτε έχει λίγα λάδια στο δάπεδό του, και τώρα είναι λα-δωμένες οι κάλτσες σου, και τώρα έχεις αφήσει πατημασιές σ' ό-λη την υπόφαιη μοκέτα;

Ω γαμώτο, την είχε πουτσίσει τώρα.

Αλλά για να δούμε –ελάτε, ω μέρες καλές, ελάτε– όχι, καμία λα-διά, τίποτα, στη μοκέτα.

Έβγαλε τις κάλτσες του. Ήταν αυστηρώς απαγορευμένο να βρί-

σκεται στην κεντρική κατοικημένη περιοχή ξυπόλυτος. Αν γύριζαν η μαμά και ο μπαμπάς και τον έβρισκαν να κάνει ταρζανιές, λες κι είναι κάνας φτωχομπινές, θα του γαμιόταν τουλάχιστον –

Μα τι κάνεις εκεί, βρίζεις μέσα σου; είπε ο πατέρας του μέσα του. Έσο άντρας, πρόσκοπε, εμπρός λοιπόν. Αν θέλεις να βρίσεις, βρίσε δυνατά.

Δεν θέλω να βρίσω δυνατά.

Τότε μη βρίζεις μέσα σου.

Η μαμά και ο μπαμπάς θα αρρώσταιναν αν άκουγαν τις βρισιές που έριχνε καμιά φορά νοερά, βρισιές όπως μουνόπανο, σκατιάρα, κωλάρα, ψωλαρπάχτρα. Γιατί δεν κατάφερνε να το σταματήσει; Τον είχαν για πολύ καλό και άξιο, κι έστελναν κάθε εβδομάδα όλο καμάρι μείλ στους παππούδες και στις γιαγιάδες, κι έλεγαν: Ο Κάιλ ψοφάει στο διάβασμα για να διατηρήσει την υψηλή βαθμολογία του και ταυτοχρόνως ασκείται για το κρος κάντρι της ομάδας του λυκείου παρότι είναι ακόμη στη δευτέρα, και επίσης ξεκλέβει λίγο χρόνο για κατορθώματα όπως να κάνει γλειφομούνια και να κωλογαμάει –

Μα τι τον είχε πιάσει; Γιατί να μην είναι ευγνώμων για όλα όσα έκαναν γι' αυτόν η μαμά και ο μπαμπάς αντί να –

Κωλογαμάει τη μαλακία που τον δέρνει μες στο αυτί που ζέχνει.

Και να –

Σκίζει τα μουνόχειλα που ωχρού υπολείμματος μ' ένα μουνοτρίψιμο με το γόνατο.

Μπορείς κάλλιστα να ξελαμπικάρεις με μια δυνατή τσιμιπιά στα ψωμάκια.

Άουτς.

Έι, σήμερα είναι Τρίτη, ημέρα Μεγάλης Επιβράβευσης. Οι πέντε (5) επιπρόσθετοι Πόντοι Εργασίας για την τοποθέτηση του γεώδους, συν οι ήδη υπάρχοντες δύο (2) Πόντοι Εργασίας, μας έ-

καναν σύνολο εφτά (7) Πόντους Εργασίας που μαζί με τους οχτώ (8) κερδισμένους Πόντους Καθημερινών Αγγαρειών, μας έδιναν δεκαπέντε (15) Ολικούς Πόντους Επιβράβευσης που θα του εξασφάλιζαν μια Μεγάλη Επιβράβευση (για παράδειγμα, δύο χούφτες σταφίδες με γιαούρτι) συν είκοσι λεπτά τηλεόραση δικής του επιλογής, αν και θα έπρεπε να διαπραγματευτεί με τον πατέρα του το δικαίωμα να δει τη συγκεκριμένη εκπομπή που ήθελε να δει.

Αυτό που δεν κάνει να βλέπεις, Πρόσκοπε, είναι την εκπομπή *Οι Σούπερ Εντούρο* της Αμερικής.

Καλά.

Καλά, μπαμπά.

Ώστε έτσι, Πρόσκοπε; «Καλά;» Θα είναι «καλά» άμα σου αφαιρέσω όλους τους Πόντους Επιβράβευσης και σε υποχρεώσω να αφήσεις το κροσ κάντρι, όπως έχω απειλήσει κάμποσες φορές ότι θα κάνω αν δεν δω μια λίγο πιο πρόθυμη και χαρωπή υπακοή;

Όχι, όχι, όχι. Δεν θέλω να το αφήσω, μπαμπά. Σε παρακαλώ. Τα πάω καλά. Θα δεις, στην πρώτη συνάντησή. Ακόμα και ο Ματ Ντρέι είπε –

Ποιος είναι ο Ματ Ντρέι; Κάνας πιθηκάνθρωπος στην ομάδα του φούτμπολ;

Ναι.

Και είναι νόμος ο λόγος του;

Όχι.

Και τι είπε;

Ξέρει να τρέχει ο σκατούλης.

Ωραία γλώσσα. Πιθηκάνθρωπος με τα όλα του. Τέλος πάντων, μπορεί να μην τα καταφέρεις στην πρώτη συνάντησή. Ο εγωισμός σου ξεχειλίζει από παντού, μου φαίνεται. Και γιατί, παρακαλώ; Επειδή τρέχεις; Οι πάντες τρέχουν. Και τα ζώα στους αγρούς τρέχουν.

Δεν το αφήνω! Μη γαμήσω κάνα κωλοφάρδουλο, γαμώ την τρέλα μου γαμώ! Σε παρακαλώ, σ' εκλιπαρώ, είναι το μόνο που είμαι καλός! Μαμά, πες του! Αν με αναγκάσει να τ' αφήσω, μα το Θεό, κι εγώ δεν ξέρω τι θα –

Άσε το μελόδραμα, δεν σου πάει, Αγαπημένο Μου.

Εάν θέλεις να διατηρήσεις το προνόμιο να αγωνίζεσαι σε ένα ομαδικό άθλημα, Πρόσκοπε, δείξε μας ότι μπορείς να ζήσεις στο απολύτως λογικό σύστημα οδηγιών που σχεδιάσαμε προς όφελός σου.

Καλά, ό,τι πείτε.

Ωπ.

Ένα φορτηγάκι σταμάτησε στο Χώρο Στάθμευσης του Αγίου Μιχαήλ.

Ο Κάιλ, με ελεγχόμενο, λίαν ευυπόληπτο τρόπο, βάδισε ίσαμε τον πάγκο της κουζίνας. Στον πάγκο υπήρχε το Ημερολόγιο Κυκλοφορίας του Κάιλ, που εξυπηρετούσε τον διπλό σκοπό (1) να ενισχύει το επιχείρημα του μπαμπά ότι ο πατήρ Ντμίτρι θα όφειλε να εγείρει έναν ηχομονωτικό τοίχο και (2) να συγκροτήσει ένα σύνολο δεδομένων για μια ενδεχόμενη παρουσία στην Έκθεση Επιστημονικών Εργασιών γι' αυτόν, τον Κάιλ δηλαδή, που του είχε δοθεί, από τον μπαμπά, ο τίτλος «Συσχετισμός Θορύβου από το Χώρο Στάθμευσης της Εκκλησίας ανά Ημέρα της Εβδομάδος, με Υποβοηθητική Έρευνα σχετικά με τον Θόρυβο την Κυριακή Καθ' Όλον το Έτος».

Χαμογελώντας ευχάριστα, ως εάν να απολάμβανε το να συμπληρώνει το Ημερολόγιο, ο Κάιλ έγραψε πολύ καθαρά:

Όχημα: ΦΟΡΤΗΓΑΚΙ.

Χρώμα: ΓΚΡΙ

Μάρκα: ΣΕΒΡΟΛΕΤ

Έτος κατασκευής: ΑΓΝΩΣΤΟ